

گزارش سایت آوای دانشگاه از مراسم نوزدهمین سالگري خاوران

گرامی داشت یاد و خاطره قربانیان کشتار ۶۷ در نوزدهمین سال گرد آن یادمان زیباترین فرزندان آفتاب و باد در دشت خاوران

به مناسبت ۱۹ امین سال گرد کشتار زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ به طبق روال سال های گذشته خانواده و بازماندگان قربانیان این کشتار به همراه جمعی از فعالین اجتماعی در صبح روز جمعه ۹ شهریور در دشت خاوران گرد آمدند تا یاد و خاطره تمامی جان باختگان سال های ۶۰ تا ۶۷ خصوصا اعدامیان کشتار تابستان ۶۷ را گرامی بدارند.

در ساعت های ابتدای صبح جمعه خانواده ها و دیگر فعالین اجتماعی گروه گروه به دشت خاوران و گورستان مربوط به این کشتار ها مراجعه می کردند. در جلوی درب ورودی گورستان کانال عریضی به منظور آن چه انتقال آب خوانده می شد کنده شده بود که همین امر باعث شد که مراجعه کنندگان مجبور شوند صدها متر را در میان خاک طی کنند تا بتوانند با دور زدن کانال خود را به محل گور های برسانند. لازم به ذکر است که پل چوبی که در مقابل درب اصلی گورستان برای رفت و آمد در ساعات ابتدای صبح وجود داشت به وسسپله ی نیرو های امنیتی برداشته شده بود. همین امر موجب شد که مراسم با تاخیر چند دقیقه ای شروع شود.

به گزارش خبرنگار "آوای دانشگاه" قبل از شروع مراسم حضور نیرو های امنیتی و اطلاعاتی چه با لباس فورم نیروی انتظامی و چه با لباس شخصی به صورت واضح مشهود بود. در این میان یک نفر از نیرو ها انتظامی به همراه چند نفر از لباس شخصی ها به جمع حاضران پیوست و چند کلمه ای را در لزوم برگزاری آرام مراسم و همچنین تمام کردن مراسم در ساعت ۱۰ گفت که البته با بی توجهی کامل حاضران رویه رو شد و سرپا محل را ترک کرد و در فاصله ای دور تر نظاره گر برنامه شد. برنامه با قرار دادن گل و عکس های تنی چند از جان باختگان شروع شد. یکی از مادران با ذکر این نکته که گرفتن مراسم حق بدیهی و طبیعی بازماندگان این کشتار است از حاضران خواست به یاد تمامی جان باختگان راه انسانیت و صلح و سوسیالیسم و آزادی یک دقیقه سکوت کنند. بعد از یک دقیقه سکوت که همراه با تشویق بلند حاضران شد. یکی از دختران اعدامی ها سال ۶۷ شعری را خواند که مورد توجه حاضران قرار گرفت. سپس مادر لطفی سخنانی را در رسای تمامی جاباختگان خفته در خاوران گفتند. سپس جمعیت سرود رود و دشت خاوران را هم خوانی کرد. بعد از آن مادر شریفی نیز در سخنانی یاد و خاطره تمامی انسان های آزاده ای که در راه مردم جان خویش را نهاده اند گرامی داشتند و مادر معینی نیز چند کلمه ای صحبت کردند. سپس جمعیت سرود آفتابکاران را هم خوانی کرد.

بنا به گزارش خبرنگار "آوای دانشگاه" بعد از این سخنان بیانیه "جمعی از دانشجویان و فعالین چپ" به وسیله ی یکی از فعالان دانشجویی خوانده شد. در بخشی از این بیانیه ضمن اشاره به شرایط اجتماعی و طبقاتی که در آن اعدام و شکنجه و زندان به مثابه ی یکی از ابزار های سرکوب طبقات مسلط به کار رفته است آمده بود: "زندان، شکنجه و اعدام از ازل در جامعه بشری نبوده و نباید تا ابد وجود داشته باشد. زندان، شکنجه و اعدام و به طور کلی پدیده ی سرکوب را جز در پرتو مبارزه ی طبقاتی، به عنوان وسیله ای برای به شکست کشاندن جنبش طبقات تحت سلطه نمی توان درک کرد."

در بخش دیگری از این بیانیه آمده بود: " کشتار زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ اولین و آخرین کشتار دگراندیشان، کمونیست ها و نیروهای مترقی در ایران و جهان نبوده است. طی قرن گذشته در بسیاری نقاط دنیا و از آن جمله در اندونزی، عراق، آمریکای لاتین و... ، نظام جهانی سرمایه دیکتاتورها را تحت عناوین مختلف مامور کشتار کمونیست ها و دگراندیشان کرده است. در ایران کشتار هزاران انسان طی مدت کوتاهی در تابستان ۶۷، به دنبال حدود یک دهه سرکوب و برقراری حکومت نظامی- پلیسی اسلامی و به خصوص کشتار خونین دهه ی ۶۰ روی داد. "

در پایان این بیانیه نیز ضمن گرامی داشت یاد و خاطره تمامی جان باختگان راه آزادی و سوسیالیسم آمده بود که "خاوران، زمین مهربانی که هزاران تن از زیباترین فرزندان آفتاب و باد را در خود جای داده ، نه خصم حکومت اسلامی که انکار این حکومت است. بنابراین در شرایطی که می خواهند سکوت را به ما تحمیل کنند باید از خاوران گفت و از کشتار ۶۷ نوشت. ستم واقعی را باید با آگاه کردن مردم از آن، ستم گرانه تر سازیم، ننگ را باید با افشای آن ننگین تر کنیم. خاوران را مثل هر قلمرو دیگری از

جامعه ی ایران باید چون لکه ی ننگ این جامعه نشان دهیم. باید این روابط واپسگرایانه را واداریم تا با ساز خود برقصد!" این بیانیه با استقبال پر شور حاضران همراه شد به نحوی که عده ای شعار "دانشجوی مبارز حمایت می کنیم" سر دادند.

سپس یکی از فعالان کارگری پیام "کمیته دفاع از محمود صالحی (فعال کارگری دربند)" را به مراسم بزرگ داشت قربانیان کشتار های ۶۰ تا ۶۷ را خواند. در بخشی از این بیانیه ضمن گرامی داشت یاد و خاطره تمامی کسانی که در راه آرمان های انسانی طبقه کارگر جان خود را نهاده بودند به وضعیت فعلی آقایان محمود صالحی و منصور اسالو در زندان اشاره شده بود و خواستار آزادی آنان شده بود.

در ادامه مراسم نیز چند تن شعر خوانی کردند. در این میان جمعی از فعالین قصد داشتند پلاکاردی در حمایت از محمود صالحی و منصور اسالو را در محل نصب کنند که با دخالت و ممانعت نیرو های امنیتی و اطلاعاتی مواجه شدند و به منظور حفظ آرامش مراسم پلاکارد ها را جمع کردند.

به گزارش خبرنگار "آوای دانشگاه" در انتهای مراسم صفی از تمامی حاضران تشکیل شد که دست در دست هم ضمن حمل عکس جانباختگان دور تا دور مزار آنان شروع به حرکت کردند و به هم خوانی سرود های " ارغوان"، " پرنیان شفق"، " آفتابکاران"، "رود " و البته "انترناسیونال" پرداختند. در ابتدای صف جمعی از جوانان و فعالان دانشجویی دست های خود را به هم گره زده بودند و با صدای بلند سرود می خواندند که همین امر جلوه خاصی به مراسم داد.

در پایان مراسم جمعیت با توقف و خواند سرود "انترناسیونال" مراسم را به انتها رساند تا ندای "انترناسیونال است نجات انسان ها" در دشت خاوران این آوردگاه عاشقان آزادی طنین انداز شود. حضور فعالان دانشجویی، کارگری و زنان در این مراسم چشم گیر از سال های گذشته بود. بنابه گزارش رسیده به خبرنگار "آوای دانشگاه" در پایان مراسم چند تن از جوانان حاضر در مراسم به وسیله ی نیرو های امنیتی لباس شخصی بازداشت شدند اما بعد از ساعاتی تمامی آنان آزاد شدند.